

Személyes érintettségemmel kell kezdenem.

Tényleges családomon túl, amely érzelmileg és szellemileg nem paszszolt hűtlen és menekülő magányomhoz, *Sárváron* találtam magamnak családot — irodalmit. Vér szerinti testvérem, Robi mellett irodalmi testvérem lett István és István, Tibor és Tibor, aztán Kriszta — anyu mellett versértő anyám, Kati és apám mellett szívemhez közelálló mulattatóm, Márió.

Most pedig itt vannak Anikó, Orsolya, Anna, Lili, Renátó, Héla, Anna vagy Barbara, Bence vagy András. Hogy egymásnak mit jelentenek — ők tudják. Nekem *Körhintaként* azt jelentik, hogy ez a *Sárvár* igencsak jól ki lett találva annak idején, ha harminc év után, amikor Vajda Jánosnál márcsak nehéz könnyecseppek hullanak halkán, még mindig jönnek újak, akik ott irodalmi otthonra lelnek.

Először látott költők — egy vagy két verssel. Csak az arcélek rajzolódnak ki, mint a norvég koronán VII. Harald — de azok pontosan kirajzolódnak. Kamaszosak? Nem éppen. Inkább kortalanok. A késő kamaszkor rendhagyó pillanatában látjuk őket, amikor az ember se nem kamasz, se nem felnőtt, szinte senki, és mindenki lehetne. Mintha nem is lenne kora, annyira kívül tud állni saját életén. Ilyenkor bárki ráhibázhat valami fontosra, kimondhat valamit élete lényegéről. Ez a koraérettség pillanata.

És tényleg. Néha hideglelősen tisztán látnak ezek a versek. Az olvasó gyanakszik. Nem sok egy kicsit ennyi Rimbaud egy csokorban?! Máskor meg arra gyanakszik, hogy a vers nem ezt és így akarta mondani, csak a stílári gyakorlatlanság apró bakijától kapott némi gellert a mondanivaló.

Mégis úgy van jól, ami és ahogy végül ki lett mondva.

Bienvenus, velkomne és Isten hozta őket a papíron!

Kun Árpád

Gucsa Magdolna

A megfelelő város

A város megfelel.

Kiveszem. A folyosó arra való, hogy találgasd, ebben a nyelvjárásban mit is jelent az exit.

A jó vendég hizlalja holtig a kiutat.

Nappal strázsálja és éjjel belefekszik.

Tág, fix áras terek.

Valahova odabökök és szobának nevezem.

Anyámnak ez már térkép. Tanítgat egy-két férfit a hogyanra, bár én még sosem leltem nyomát.

A kilincsek csak a mi kezünket értik.

Olykor idegenek

térnek be, a szomszédok kavargó törmelékei.

Úgy nézek rájuk, mint egy nő nyakára. Hogy belül levegő és víz, kívül egy száj halad egyre lejjebb. Azt bánni kell, ha a tömeg elül.

Rójon meg, aki tudja:

aminek az a dolga, ahhoz nem kell szög, az tapad, említse meg a könyvből a Fiút s a keresztet.

Tegnap háborogtam, most borraalót adnék, a tanácsok, mint a város, megfelelnek.

Útikalauz az ostromlott városhoz

Pontosan fog jönni. Lekésni nem elég, fel kell szállni a másikra. Hely jut. Hogyha kellemetlen itt sírni, tudd le előre. Magad is kívül-belül légy lajstromozva.

Csak komoly, szokványos szerelmekről tárgyalj: száj, szív, öl — szögezd le, hogy a sorrend számít. Érvelj hosszasan majd bólints rá bármire, add át önként és engedj magadhoz bárkit.

Retúr nincs, ha leszállsz, a férfiak nem, csak a hiányok s a foltok tarthatnak veled.

Mondd is ki, viselni ezeket akartad.

A tiszta test: csak mint festménynek a keret.